

Sygn. akt *XVII AmE 146/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka
Protokolant –	st.sekr.sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 12 listopada 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **(...) sp. z o.o. w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 18 lutego 2019 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

XVII AmE 146/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 lutego 2019r Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po przeprowadzeniu

postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., orzekł, że (...) Sp. z o.o. w W. naruszył art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w ten sposób, iż nie złożył w terminie Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdania, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy, za IV (czwarty) kwartał 2017 r.

Za działanie opisane wyżej Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył (...) Sp. z o.o. w W. karę pieniężną w wysokości 5.000 zł

(...) Sp. z o.o. w W. wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 30 ustęp 2 w związku z art. 2 ust. 1 pkt. 20 ustawy z 25 sierpnia 2006r o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż spółka była zobowiązana do przekazywania w terminie 45 dni po zakończeniu kwartału prezesowi URE sprawozdań kwartalnych, zawierających informacje wskazane w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach, w sytuacji, gdy tego rodzaju wymóg został określony dla producenta wykonującego działalność w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub importu i nabycia wewnątrzwspólnotowego komponentów, a następnie ich wykorzystanie do wytwarzania przez siebie paliw ciekłych biokomponentów ciekłych, a spółka nie spełniła przesłanek do uznania jej za producenta, w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt. 20 ustawy o biokomponentach;
2. naruszenie przepisów k.p.a., tj. art. 6 k.p.a. poprzez przyjęcie domniemania, iż powódka posiadając koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wskazanym w art. 30 ust. 1 ustawy biopaliwach, pomimo, iż na gruncie polskiego prawa administracyjnego brak jest podstawy prawnej do przyjęcia takiego domniemania prawnego;
3. naruszenie przepisów k.p.a., tj. artykułu 7a k.p.a. i art. 11 ust. 1 ustawy prawo przedsiębiorców, poprzez ich niezastosowanie i rozstrzygnięcie na korzyść powódki wątpliwości co do treści przepisu art. 30 ust. 2 w związku z art. 2 ust. 1 pkt. 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach;
4. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 33 ust. 1 pkt. 7a w związku z art. 33 ust. 9 pkt. 3 w związku z art. 33 ust. 2 ustawy o biokomponentach i paliwach ciekłych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że istniały podstawy do wymierzenia powódce kary w wysokości 5.000 zł, podczas gdy brak było przesłanek do jej wymierzenia;
5. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 30 ust. 2 w związku z art. 30 ust. 4 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez błędne przyjęcie, iż brak złożenia przez spółkę sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach miał wpływ na sporządzenie przez Prezesa URE zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego rynku paliw ciekłych i biopaliw ciekłych i przekazanie go właściwym ministrom, podczas gdy powódka w tym okresie nie wykonywała działalności polegającej na wytwarzaniu, magazynowaniu, imporcie lub nabywaniu wewnątrzwspólnotowym paliw i biopaliw ciekłych i wprowadzaniu ich do obrotu, wobec czego przekazane przez nią sprawozdania nie miałyby wpływu na dane zawarte w zbiorczym raporcie sporządzonym przez Prezesa URE;
6. naruszenie przepisów postępowania, tj. artykułu 105 § 1 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy zaistniały przesłanki do umorzenia postępowania w sprawie wymierzenia kary przedsiębiorcy.

W konsekwencji odwołujący wnosił o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, a ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, z tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał dotychczasowe stanowisko i wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

(...) Sp. z o.o. w W. posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi (olejami napędowymi i estrami stanowiącymi samoistne paliwa) z zagranicą na okres od dnia 5 lutego 2016 r. do dnia 15 maja 2022 r.

W myśl warunku 2.7. koncesji „koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją (w tym w szczególności firmy, siedziby, adresu, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania”.

Zgodnie natomiast z warunkiem 2.8. ww. koncesji: „Koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o niepodjęciu działalności objętej koncesją, jeżeli nie podejmie jej w ciągu 6 miesięcy od dnia doręczenia koncesji, nie później niż 14 dni od dnia upływu tego terminu, podając przyczyny niepodjęcia działalności; za datę podjęcia działalności uważa się datę faktycznego rozpoczęcia odsprzedaży paliw ciekłych." (decyzja z 4 lutego 2016 r., znak: (...) o udzieleniu koncesji, k. 1 akt adm).

Powód w oparciu o powyższą koncesję prowadził w 2016r działalność polegająca na imporcie i nabywaniu wewnątrzwspólnotowym paliw i wprowadzaniu ich do obrotu. Od początku 2017r spółka zaprzestała w sposób trwały przywozu paliw (twierdzenia powoda), jednak nie zawiadomiła o tym Prezesa URE.

Koncesje na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą zostały wprowadzone do ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne na mocy ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa państwa zakłóceń na rynku naftowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 900), jako rodzaj koncesji na obrót paliwami ciekłymi dedykowany do działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi z zagranicą.

Stosownie do treści przepisu art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2017 r. i mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, producenci (w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach) obowiązani są do przekazywania w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące ilości i rodzajów:

- wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (art. 30 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy),
- wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach (art. 30 ust. 2 pkt 1 lit. b i c ustawy),
- biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (art. 30 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy),
- biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne (art. 30 ust. 2 pkt 1 lit. e ustawy),

oraz zawierających informacje dotyczące kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów:

- zakupu biokomponentów,
- zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- kosztów pozostałych.

Natomiast, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy pod **pojęciem producenta** należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie:

a) wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub

b) importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów, a następnie ich wykorzystania do wytwarzania przez siebie paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych.

Stosownie do treści art. 33 ust. 1 pkt 7a ustawy o biokomponentach ten kto nie złożył w terminie Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2, lub podał w tym sprawozdaniu nieprawdziwe dane podlega karze pieniężnej, wymierzonej na podstawie art. 33 ust. 9 pkt 3 ustawy, przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Wysokość tej kary, zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy, wynosi 5.000 zł.

Przepisy powyższe mają zastosowanie w niniejszej sprawie, pomimo zmiany ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, gdyż zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw, **do sprawozdań, o których mowa w art. 30** ust. 1, lb, **2**, 2b i 3 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu dotychczasowym, zbiorczych raportów kwartalnych, o których mowa w art. 30 ust. 4 i 4a ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu dotychczasowym, składanych za okresy do ostatniego kwartału 2017 r. włącznie, **oraz do kar pieniężnych za niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 30** ust. 1, lb, **2** i 2b ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu dotychczasowym, **za okresy do ostatniego kwartału 2017 r. włącznie, stosuje się przepisy dotychczasowe.**

W sprawie niniejszej bezsporne było, że (...) Sp. z o.o. w W. nie złożył sprawozdania, o jakim mowa w art. 30 ust 2 p.e. za IV kwartał 2017 r, a spór między stronami odnosił się do tego czy na przedsiębiorcy ciążył obowiązek, skoro w 2017r faktycznie nie wykonywał działalności koncesjonowanej.

Sporną więc kwestią w niniejszej sprawie było posiadanie przez powodową Spółkę statusu producenta, w rozumieniu art. 2 ust 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach, oraz co się z tym wiąże podleganie przez spółkę obowiązkowi złożenia sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 tejże ustawy.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że w okresie objętym obowiązkiem sprawozdawczym, tj. w IV kwartale 2017 r., (...) Sp. z o.o. w W. posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą udzieloną decyzją Prezesa URE. Był zatem powód zobowiązany do złożenia sprawozdania kwartalnego za okres IV kwartału 2017 r., w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału.

W ocenie Sądu obowiązku tego nie znosi brak faktycznego wykonywania działalności w tym zakresie przez powoda. Obowiązek, o którym mowa w art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych ciąży bowiem także na tych przedsiębiorcach, którzy są uprawnieni do wykonywania działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi z zagranicą i którzy nie poinformowali organu regulacyjnego o tym, że tego typu działalności zaprzestali lub jej w ogóle nie rozpoczęli. Wynika to z faktu, że obrót paliwami ciekłymi z zagranicą odbywa się na podstawie koncesji i z założenia jest wykonywany do czasu zawiadomienia Prezesa URE o zakończeniu prowadzenia działalności lub jej zaprzestaniu, do czego powodowa spółka była zobowiązana na podstawie punktów 2.7 i 2.8 udzielonej jej koncesji.

Podkreślić należy w tym miejscu, że obowiązek sprawozdawczy, o którym mowa w art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, jest istotny z punktu widzenia ciążącego na Prezesie URE obowiązku, wynikającego z art. 30 ust 4 tejże ustawy, polegającego na sporządzeniu zbiorczego raportu dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Podstawą sporządzania takiego raportu są dane zawarte w sprawozdaniach przedsiębiorców objętych obowiązkiem sprawozdawczym. Niedopełnienie przez powódkę ciążącego na niej obowiązku z art. 30 ust 2 ww. ustawy spowodowało zatem brak wiedzy organu w przedmiocie rzeczywistych danych dotyczących działalności gospodarczej powodowej Spółki, ale i rzeczywistego obrazu rynku paliw, a w konsekwencji uniemożliwiło Prezesowi URE właściwą realizację ciążącego na nim obowiązku.

Powódka nie uczyniła zadość obowiązkowi sprawozdawczemu, powołując się na zerowe obroty, wynikające z niewykonywania działalności. Okoliczność ta zdaniem Sądu nie zwalnia jednak przedsiębiorcy z obowiązku sprawozdawczego, gdyż „także informacja o braku produkcji w danym okresie ma znaczenie dla osiągnięcia celów ustawy o biokomponentach” (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 marca 2016 r w sprawie o sygn. akt III SK 30/15, którego stanowisko Sąd w składzie niniejszym podziela w całości).

Bez znaczenia dla powyższej oceny pozostają także twierdzenia strony powodowej o wykreśleniu powoda w lutym 2017r z rejestru systemu zapasów interwencyjnych, określonego w art. 13 ust. 1 ustawy z 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym. Przepisy ww. ustawy dotyczą innych obowiązków przedsiębiorcy i w ocenie Sądu fakt wykreślenia powoda z ww rejestru pozostaje bez wpływu na przedmiotowy obowiązek, określony w art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, Prezes URE w okolicznościach niniejszej sprawy w sposób prawidłowy zastosował przepis 30 ust. 2 oraz art. 33 ust 1 pkt 7a ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2018r. i w związku z tym, stosownie do treści art. 33 ust 9 pkt 3 tej samej ustawy, był zobowiązany do wymierzenia przedsiębiorcy, który nie złożył w terminie przedmiotowego sprawozdania, kary pieniężnej, o której mowa w ust 2 art. 33 ww. ustawy.

Wysokość kary, została przez ustawodawcę określona kwotowo i wynosi 5.000 zł. Z uwagi na fakt, iż powołana ustawa nie przyznaje Prezesowi URE prawa do określenia wysokości kary pieniężnej organ zobligowany był do jej nałożenia właśnie w tej wysokości. W świetle powyższego brak było podstaw prawnych do uwzględnienia zarzutu powodowej Spółki naruszenia prawa materialnego tj. art. 30 ust 2 w zw. z art. 33 ust 1 pkt 7a i ust 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r., o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Odnośnie możliwości odstąpienia od nałożenia kary, to generalną podstawę prawną stanowią przepisy działu (...) kodeksu postępowania administracyjnego regulujące tę kwestię, które weszły w życie z dniem 1 czerwca 2017 roku, dotyczące administracyjnych kar pieniężnych (z uwagi na wszczęcie niniejszego postępowania po dniu wejścia w życie zmian w kpa). Niemniej jednak analiza okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadnia odstąpienia od nałożenia kary na powoda.

W myśl regulacji art. 189d k.p.a., wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej bierze pod uwagę:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

Natomiast przesłankami uzasadniającymi **odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary** pieniężnej, są w myśl art. 189f § 1 kpa:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Dokonując oceny zachowania powoda pod kątem ewentualnego odstąpienia od nałożenia kary i przesłanek jej nakładania, o jakich stanowią powołane przepisy k.p.a., Sąd doszedł do przekonania, że waga i okoliczności naruszenia prawa przez powoda, w szczególności potrzeba ochrony ważnego interesu publicznego są na tyle istotne, że powód winien ponieść karę pieniężną przewidzianą w przepisach ustawy o biopaliwach. Istotne znaczenie ma tu fakt, że powód wykonuje działalność koncesjonowaną, a więc taką, która ze względu na swój szczególny charakter jest reglamentowana przez państwo. Obrót paliwami ma istotne znaczenie m.in. dla bezpieczeństwa energetycznego kraju, ale także ze względu na wielkość obciążeń fiskalnych z tym związanych, ma wpływ na finanse publiczne. Dlatego na tego typu przedsiębiorców, w tym w szczególności tych, którzy dokonują obrotu paliwem z zagranicą ustawodawca nałożył szczególne obowiązki sprawozdawcze. Uznanie więc, że niewywiązywanie się z tych obowiązków stanowi mało ważne naruszenie prawa, stałoby w sprzeczności z celem tej regulacji.

W szczególności jednak niewykonanie przez przedsiębiorcę obowiązku nie pozwala na odstąpienie od nałożenia kary, skoro warunkiem sine qua non odstąpienia jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W sprawie niniejszej jest niewątpliwe, że powód nawet po upływie terminu sprowadzania nie złożył.

Podobnie na zmianę oceny zachowania powoda oraz związanych z tym konsekwencji prawnych nie mogła wpłynąć zmiana ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych dokonana ustawą z dnia 24 listopada 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 2290), która dokonała także zmian w treści obowiązków nałożonych na podmioty dokonujące obrotu z zagranicą. Wprawdzie przepis art. 30 ust 2 w dotychczasowym brzmieniu został uchylony, niemniej jednak na przedsiębiorców takich jak powód zostały nałożone podobne obowiązki informacyjno-sprawozdawcze, m.in. określone w art. 30 b ust 1 ustawy, które także są sankcjonowane karami administracyjnymi. Nie można więc uznać, że w aktualnym stanie prawnym zostały wprowadzone tego typu zmiany, które pozwalają na wybór między dotychczasową regulacją a regulacją obecną, tym bardziej, że wysokość kar pozostała na tym samym poziomie 5 000 zł.

Ponadto treść przepisu art. 16 ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych z dnia 24 listopada 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 2290) – w myśl którego, do sprawozdań, o których mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o biopaliwach, w brzmieniu dotychczasowym, składanych za okresy do ostatniego kwartału 2017 r. włącznie, oraz do kar pieniężnych za niezrealizowanie obowiązków, z art. 30 ust. 2, za okresy do ostatniego kwartału 2017 r. włącznie, stosuje się przepisy dotychczasowe – uzasadnia zdaniem Sądu zastosowanie przepisu, który wolał ustawodawcy przestał już obowiązywać. Szczególna regulacja tego przepisu, wskazuje na pierwszeństwo jej zastosowania, przed przepisami ogólnej natury, które np. nakazują stosować przepisy względniejsze dla przedsiębiorcy.

Jednoznaczne brzmienie tego przepisu wskazuje, że przepisy dotychczasowe dotyczące tak obowiązków sprawozdawczych jak i kar za niewywiązanie się z tych obowiązków, mają zastosowanie do wszystkich sprawozdań aż do ostatniego kwartału 2017r. Zatem do sprawozdania za IV kwartał 2017r zastosowanie znajdują przepisy dotychczasowe.

W świetle powyższego brak było podstaw prawnych do uwzględnienia zarzutu powodowej Spółki naruszenia prawa materialnego tj. art. 30 ust 2 w zw. z art. 33 ust 1 pkt 7a i ust 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r., o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, jak też przepisu art. 16 ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych z dnia 24 listopada 2017.

Nie znajdując zatem podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je w oparciu o przepis art. 479⁵³ §1 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie wynikającej z art. 98 k.p.c. wskazującej na obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów postępowania przez stronę przegrywającą sprawę. Odwołując się do tej zasady Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony pozwanej w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka